घटोत्कचो विनिर्भिन्नः सूतपुत्त्रेण मर्म्मसु । चक्रं दिव्यं सहस्रारमगृह्णाद्व्यथितो भृशं । ७९३५
क्षुरान्तं बालसूर्य्याभं मणिरत्नविभूषितं । चिक्षेपाधिरथेः क्रुद्धो भैमसेनिर्जिघांसया ।
प्रविद्धमतिवेगेन विक्षिप्तं कर्णसायकैः । अभाग्यस्येव सङ्कल्पस्तन्मोघमपतद्भुवि ।
घटोत्कचः सुसंक्रुद्धो दृष्ट्वा चक्रं निपातितं । कर्णं प्राच्छादयद्बाणैः स्वर्भानुरिव भास्करं ।
सूतपुत्त्रस्त्वसम्भ्रान्तो रुद्रोपेन्द्रेन्द्रविक्रमः । घटोत्कचरथं तूर्णं छादयामास पत्त्रिभिः ।
घटोत्कचेन तु गदा नद्धहेमाङ्गदा तदा । क्षिप्ता भ्राम्य शरैश्चापि कर्णेनाभ्याहताऽपतत् । ७९४०
ततोऽन्तरीक्षमुत्पत्य कालमेघ इवोन्नदन् । प्रववर्ष महाकायो द्रुमवर्षं नभस्तलात् ।
ततो मायाविनं कर्णो भीमसेनसुतं दिवि । मार्गणैरभिविव्याध घनं सूर्य्य इवांशुभिः ।
तस्य सर्व्वान् हयान् हत्वा सञ्छिद्य शतधा रथं । अभ्यवर्षच्छरैः कर्णः पर्जन्य इव वृष्टिमान् ।
न तस्यासीदनिर्भिन्नं गात्रे द्व्यङ्गुलमन्तरं । सोऽदृश्यत मुहूर्त्तेन श्वाविच्छललितो यथा ।
न हयान्न रथं तस्य न ध्वजं न घटोत्कचं । दृष्टवन्तः स्म समरे शरौघेनाभिसंवृतं । ७९४५
स तु कर्णस्य तद्दिव्यमस्त्रमस्त्रेण शातयन् । मायायुद्धेन मायावी सूतपुत्त्रमयोधयत् ।
सोऽयोधयत्तदा कर्णं मायया लाघवेन च । अलक्ष्यमाणानि दिवि शरजालानि सम्पतन् ।
भैमसेनिर्महामायो मायया कुरुसत्तम । विचकारात्मनात्मानं मोहयन्निव भारत ।
स तु कृत्वा विरूपाणि वदनान्यशुभानि च । अग्रसत् सूतपुत्त्रस्य दिव्यान्यस्त्राणि वीर्य्यवान् ।
पुनश्चापि महाकायः सञ्छिन्नः शतधा रणे । हतसत्त्वो निरुत्साहः पतितः समदृश्यत । ७९५०
हतं तं मन्यमानाश्च प्रणेदुः कुरुपुङ्गवाः । अथ देहैर्नवैरन्यैर्दिक्षु सर्व्वास्वदृश्यत ।
पुनश्चापि महाकायः शतशीर्षः शतोदरः । व्यदृश्यत महाराज मैनाक इव पर्व्वतः ।
अङ्गुष्ठमात्रो भूत्वा च पुनरेव स राक्षसः । सागरोर्म्मिरिवोद्धूतस्तिर्य्यगूर्द्ध्वमवर्त्तत ।
वसुधां दारयित्वा च पुनरप्सु न्यमज्जत । अदृश्यत तदा तत्र पुनरुन्मज्जितोऽन्यतः ।
सोऽवतीर्य्य पुनस्तस्थौ रथं हेमपरिष्कृतं । क्षितिं खञ्च दिशञ्चैव माययाभ्येत्य दंशितः । ७९५५
गत्वा कर्णरथाभ्यासं विचलत्कुण्डलाननः । प्राह वाक्यमसम्भ्रान्तः सूतपुत्त्रं विशाम्पते ।
तिष्ठेदानीं क्व मे जीवन् सूतपुत्त्र गमिष्यसि । युद्धश्रद्धामहं तेऽद्य विनेष्यामि रणाजिरे ।
इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षं रक्षः क्रूरपराक्रमं । उत्पपातान्तरीक्षञ्च जहास च सुविस्तरं ।
कर्णमभ्यहनच्चैव गजेन्द्रमिव केशरी । रथाक्षमात्रैरिषुभिरभ्यवर्षद्घटोत्कचः ।
रथिनामृषभं कर्णं धाराभिरिव तोयदः । शरवृष्टिञ्च तं कर्णो दूरात्प्राप्तामशातयत् । ७९६०
दृष्ट्वा च विहतां मायां कर्णेन भरतर्षभ । घटोत्कचस्ततो मायां ससर्ज्जान्तर्हितः पुनः ।
सोऽभवद्गिरिरत्युच्चः शिखरैस्तरुसङ्कटैः । शूलप्रासासिमुषलैर्जलप्रस्रवणो महान् ।
तमञ्जनचयप्रख्यं कर्णो दृष्ट्वा महीधरं । प्रपातैरायुधान्युग्राण्युद्वहन्तं न चुक्षुभे ।
स्मयन्निव ततः कर्णो दिव्यमस्त्रमुदैरयत् । ततः सोऽस्त्रेण शैलेन्द्रो विक्षिप्तो वै व्यनश्यत ।